

7. neděle v mezidobí 2022

Den:	Datum:	Liturgická oslava:	Hod.:	Úmysl:
neděle	20. únor	7. neděle v mezidobí Měsíční sbírka	8:00 10:00 11:15 17:00	Za + Josefa Novotného, živ. a + rodinu Za živ. a † farníky Křest Jáchyma Příkazského Nešpory a svátostné požehnání
pondělí	21. únor		17:00	Za † Václava Macháčka, jeho † rodiče sourozence a dary Ducha Svatého a o Panny Marie pro živou rodinu
úterý	22. únor	Svátek Stolce sv. Petra, apoštola	17:00	Modlitba svatého růžence
středa	23. únor	Památka sv. Polykarpa, biskupa a mučedníka	14:00	Pohřební za † Antonína Řiháka
čtvrtek	24. únor		17:00	Za † Ludmilu Harcovu, jejího † manžela z obou stran, rodinu Dohnalovu a Uličníky Boží požehnání pro jejich rodinu
pátek	25. únor		16:00 17:00	Výstav eucharistie a zpovídání Na poděkování za 35 let společného ž...

Nedávno jsem četl knihu Štěpána Smolena *Cesta na západ*. Je to cestopis bohoslovce - studenta teologie - putujícího z Čech do francouzského Lisieux ke svaté Terezii. Jak už to bývá, oko mladého člověka umí být dost kritické. Jeho oči vnímaly žalostný obraz Církve jak u nás, tak i v západních zemích. Ten obraz popisuje napříč

Evropou asi takto: Pár stařenek ve vyprázdněném kostele. Potkával kněze, kteří, aby zaujali vlašné křesťanstvo, stali se pódiiovými baviči. Ze mší vytvořili kreativní představení, kde naprosto zastínili to podstatné, zpřítomnění Kristovy oběti, která jediná má moc dát spásu. A ač se snažili sebevíce, scházeli se už jen ti, které do kostela donesla setrvačnost. Vnímá velký paradox. Na jedné straně moderní budovy bohaté německé Církve žijící z podnikání a církevních daní, skvělá organizace farností, kde každá farnost měla své zaměstnance v podobě kancelářské dámy, správce, kostelníka či varhaníka, ale na farách ve velké míře potkával kněze Poláky, Indy či Afričany, nebo už postarší německé duchovenstvo. Ve Francii viděl zavřené kostelní ruiny spravované státem s nápisy: Nevstupovat, životu nebezpečné. Poláků tam bylo méně, zato tamní francouzští kněží byli mladíci od sedmdesáti nahoru. Všude, kam přišel, pokládal kněžím stejnou otázku: „Zpovídáte?“ A dostával většinou stejnou odpověď: „Ne, je to přežitok, dnes to lidé nepotřebují, fronty předtím byly jen formalismem.“ Do mysli putujícího bohoslovce se stále více vtírala jedna myšlenka: „Toto opravdu už nemá cenu, abych zachraňoval církev, která si sama udělala do dna díru a teď už jen klesá ke dnu.“ Vzpomněl si však ve slabých chvílích na rčení svého o pár let staršího kmotra, který ho varoval: „Nedívej se do očí hadovi, nebo tě uhrane, obmotá a zahubí. Nedívej se do očí zlu, neved se zlem dialog, zde nemáš nic, čím bys to přechytračil nebo přemohl. Zlo je příliš inteligentní a mocné.“

Deset let po skončení druhého vatikánského koncilu svolal papež, Pavel VI., biskupy do Říma, aby rokovali o nutnosti znovu hlásat v Evropě evangelium. Psal se rok 1975 a byl vydán dokument *Evangelii nuntiandi* – o nutnosti hlásání Evangelia znovu v Evropě. Jistý milánský farář, P. Perini, si po přečtení tohoto dokumentu začal dělat velké starosti. Viděl, že kostely se vyprazdňují a ani změna liturgie do národních jazyků tomuto úpadku nebyla schopna zabránit. Trápil se, jak oslovit farníky, jak oslovit i ty, kdo do kostela nepřicházejí, ale nic ho nenapadlo a neměl žádný vzor, který by mohl následovat. A přece. Dostal se mu v roce 1986 do rukou článek

s nadpisem *Parish on fire* - Farnost v plamenech. Psalo se o floridské farnosti svatého Bonifáce, kde věřící hořeli pro evangelizaci - hlásání Krista ve svých prostředích. Farnost byla vykreslena jako živé pulzující společenství získávající stále více lidí. Na tento zázrak se otec Perini rozhodl podívat. Později napsal: „*Setkali jsme se s farností, která byla opravdu zapálená, obnovená Duchem Svatým, zcela ve službách hlásání evangelia Pána Ježíše, otevřená pro setkání a pochopení pro všechny, kteří se z jakéhokoli důvodu pokládali za víře vzdálené.*“ Farníci se v této farnosti sdružovali do malých modlitebních skupinek, které přijímaly nové a nové členy. Narostlé skupinky se poté rozdělily na nové a nové, vždy obohacené nově příchozími. Farnost byla jedním velkým živým a zdravým organismem, žijícím v malých buňkách. Jako rostlinná či živočišná buňka pomalu roste, poté se rozdělí, a tak roste organismus. Společně se všichni setkávali v neděli na bohoslužbách, ale také kromě toho každý týden i v oněch malých skupinkách, které zapříčinily růst a vitalitu farnosti.

Toto chtěl otec Perini přenést i do své milánské farnosti a podařilo se mu to. Dnes i jeho farnost je živým společenstvím, které se skládá ze 160 malých společenství. Ba co víc, jeho farnost je místem, kde se každý rok organizují mezinárodní semináře pro zájemce o právě takovýchto způsobech hlásání evangelia.

Jak se mu to podařilo? Nedělal žádný nábor do kostelních lavic, ale pomohl lidem setkat se s žijícím Ježíšem mezi věřícími křesťany. Jak? Pozval pár těch, kdo věří v přítomnost Ježíše v Eucharistii a začali se před vystavenou Eucharistií modlit, tato modlitba se postupně stala nepřetržitou modlitbou ve farnosti, postupně každý den po celý rok je někdo před vystavenou Eucharistií v kostele, ve dne i v noci. Skrze tuto Eucharistickou úctu se pro mnohé farníky Bůh stal ne už někým dalekým, ale přítomným tady a teď. S tímto Ježíšem začali rozmlouvat, jemu se snažili naslouchat, s ním být a jejich život se stal místem, kde Ježíš mohl začít účinněji působit. O jeho konkrétním působení mohli začít druhým svědčit. Tím začala proměna farnosti.

Takto můžeme začít i my. Každý pátek a nově i v neděli je a bude výstav Eucharistie. V pátek vždy hodinu přede mší, v neděli vždy navečer. Jste zváni.